

opusdei.org

“Stop nooit met werken aan je huwelijk”

Emily Marcucci, afgestudeerd aan Harvard, 15 jaar getrouwd en moeder van acht kinderen, spreekt over de uitdagingen en vreugde van het opvoeden van een groot gezin.

2-8-2015

Vertel ons iets over jezelf en je gezin. Wat doe jij en wat doet jouw man?

Mijn man Michael Marcucci is een advocaat en partner in Boston bij Jones Day, een internationaal advocatenkantoor. Ik ben thuis met onze acht kinderen – Madeline (14), John (11), Theresa (9), Josephine (8), Anthony (6), James (4), Thomas (4) en Anne (11 maanden).

Hoe spraken Mike en jij, tijdens jullie verkeringstijd, over het thema gezin? Hadden jullie een gezin met veel kinderen in gedachten?

Mike en ik ontmoetten elkaar op de Harvard Universiteit en we hadden, voordat onze verloving, slechts 6 maanden verkering. Mike vroeg vlak na zijn afstuderen mij ten huwelijk, ik had nog een jaar te gaan. Zowel de korte verkeringstijd en onze jonge leeftijd plaatsten ons direct in een unieke categorie – vooral op onze alma mater. Tijdens onze verkering en verlovingstijd spraken we over

ons wederzijdse verlangen naar een groot gezin. Ik groeide op in een gezin met tien kinderen en hou van de liefde en genegenheid die ik van elk van hen ontving. Mike groeide ook op in een hecht gezin – hij, zijn zusters en ouders hebben een hechte band. Vanaf de eerste dag van ons huwelijk stonden we open voor alle kinderen die God ons zou geven, ongeacht het aantal.

Het was goed om voor ons trouwen te spreken over het gezin en ons vertrouwen op God daarbij. We begonnen ons huwelijksleven dus op dezelfde bladzijde. In ons geval wachtte God niet lang! Madeline werd voor ons eerste huwelijksjubileum geboren en we verwachtten ons tweede kind toen Madeline negen maanden oud was. Madeline bracht ons zoveel vreugde – we konden haast niet wachten om ons tweede kind te begroeten. Onze zoon Phillip bleek tijdens de 32ste

week van de zwangerschap een miskraam. We waren overweldigd door verdriet, maar ons huwelijk werd sterker. Het opende ook onze ogen. We wilden een groot gezin, maar door het verlies realiseerden we ons dat ieder kind een geschenk van God is en dat het aantal kinderen niet te plannen is. Het zijn wonderen die God op Zijn tijd schenkt. Na dit verlies begonnen we alleen aan elk kind te denken op het moment als hij of zij kwam, om dankbaar te zijn voor elk wonder dat elk kind was en is. Behalve toen God een tweeling zond; toen dachten we plots aan twee kinderen!

Hoe zouden jullie, met jullie ervaring, de rol van de ouders omschrijven?

Het is de oudertaak om hun kinderen te begeleiden om verantwoordelijke volwassenen te worden. Ouders zijn geroepen om elk kind

onvoorwaardelijk lief te hebben en om hen bij hun ontplooiing bij te staan. Om hen te leren wat goed en wat verkeerd is. Om hen op weg te helpen naar de hemel.

Ouders moeten ouders de vrijheid van hun kinderen respecteren. Deze balans tussen het goede leren, en het toelaten van fouten, geeft de kinderen ruimte om te groeien in de deugden en leert hen uiteindelijk om gelukkig te zijn. Het leren van de deugden, of goede gewoontes, gaat het best door een goed voorbeeld te geven, dus het is ook de verantwoordelijkheid van de ouders om aan de eigen deugden te werken. Op deze wijze proberen we te laten zien dat, zoals de heilige Jozefmaria het zei, “liefde daden zijn, geen zoete woorden”. We hebben deze en andere inspirerende motto's op een *whiteboard* geschreven (zie hieronder).

Acht kinderen is meer dan een gemiddeld aantal tegenwoordig. Is het moeilijk om moeder te zijn van zoveel? Hoe organiseer je zo'n huishouden?

Ouderschap is hard werken – of je nu één 16 kinderen hebt!! Dus – JA, het is absoluut moeilijk, ik vind echter het woord “uitdagend” beter. Er zijn mogelijk verschillende uitdagingen bij het opvoeden van een groot aantal versus een kleiner aantal kinderen, maar er zijn ook bijkomende voordelen. Meer kinderen betekent ook: meer mensen die kunnen helpen bij het huishouden.

Bepaalde tips voor het organiseren van grote gezinnen heb ik geleerd van andere ouders, inclusief mijn eigen ouders die elf kinderen hebben. Ten eerste is een geest van dienstbaarheid binnen het gezin cruciaal, zodat iedereen z'n eigen

taak in huis weet. Het klussenbord vertelt iedereen wat er van hem of haar verwacht wordt. We hebben een groot *whiteboard* in de keuken met daarop het dagprogramma en takenlijst. We proberen om het leuk te maken, waarom niet eigenlijk? In de zomer laten we de kinderen bij toerbeurt koken. Een ouder kind wordt gekoppeld aan een jonger kind. Ze vinden het prachtig! Ik ook – voor mij is het een avondje vrij!

Het opvoeden van welk aantal ook is een uitdaging omdat – zoals voor ons allen geldt – zij werk in uitvoering zijn, de een meer dan de ander. Soms is het gemakkelijk over onze kinderen gefrustreerd te raken. Met meer kinderen is er een grotere kans op frustraties, afhankelijk van de verschillen tussen hoe zij vandaag zijn en hoe we hen opvoeden. Daarom is het zo belangrijk om ten aanzien van de organisatie van het huishouden een geest van

onthechting en geduld te hebben. Behalve in de films als de 'Sound of Music' zijn er weinig grote huishoudens die voortdurend met een militaire precisie lopen. Humor helpt, zelfs tijdens of misschien vooral tijdens moeilijke momenten.

Een vriendin vertelde mij geleerd te hebben om haar kinderen 'op te schudden'. Ze bedoelde eerder dan de anderen opstaan, koffiedrinken, bidden en de dag plannen. Ik heb ervaren dat dit ochtendritueel echt alles in het juiste perspectief kan plaatsen. Soms is het moeilijk, maar de extra inspanning zorgt voor een betere dag.

Paus Franciscus vraagt ons om juist nu veel voor het gezin te bidden, evenals voor het huwelijk. Wat is volgens jou tegenwoordig de grootste uitdaging voor gezinnen?

Een van de grootste uitdagingen waarvoor de gezinnen van nu staan,

is een drukke levensstijl die weinig tijd overlaat voor reflectie. We rennen van de ene naar de andere activiteit, soms ten koste van het avondeten – en een gezamenlijke maaltijd is een bijzonder bindend gezinsmoment. Ook hier is veel inspanning nodig om ieders agenda te coördineren, maar het samenzijn aan tafel geeft ons de gelegenheid om van elkaars gezelschap te genieten en omgangsvormen te leren. Soms doen we tijdens het eten een spelletje “Tops en Flops”. Iedereen aan tafel vertelt de hoogte- en dieptepunten van de dag. Zelfs de jongste gezinsleden doen mee. Onze jongste, Anne, is erg blij als we met z’n allen aan tafel zitten. Haar vrolijkheid is aanstekelijk.

Hoe ondersteun je je kinderen bij het omarmen van het geloof, om ze te leren bidden, om hen christelijke gewoontes eigen te laten maken, etc.?

We proberen om geloofsgewoonten in ons dagelijkse ritme te integreren. We leren de kinderen om een ochtendgebedje op te zeggen, te bidden voor het eten en voor het slapen. Deze gewoontes zijn verweven in de dag. Zo worden zij deel van de katholieke levensstijl. Ons gezin woont de Zondagsmis bij. Wij proberen aanwezig te zijn bij de maandelijkse Eucharistische Aanbidding. Zo mogelijk gaan de kinderen ook mee naar de dagelijkse Mis. We vieren de naamdagen van onze kinderen. We moedigen hen aan om te lezen over een van onze favoriete heiligen. Tussen de verjaardagen en de feestdagen is er altijd een reden om iets te vieren! Tijdens Advent en de Vastentijd hebben we enkele tradities die de kinderen helpen zich tijdens deze liturgische tijd voor te bereiden. We hebben een namenlijst van mensen voor wie we als gezin bidden – een zieke of een familielid die een kind

verwacht. Deze gebedsmomentjes doen ertoe – en zijn vaak goede lessen waarbij het geloof in context kan worden uitgelegd. Het doel is dat ze op een natuurlijke wijze deel uitmaken van ons dagelijks leven en niet iets van zondag is of losstaat van andere activiteiten.

Heb je ook een advies voor andere pasgehuwde echtparen?

Ja! Ik adviseer hen om nooit te stoppen met het werken aan het huwelijk, om het elke dag beter en sterker te maken... elk jaar opnieuw! Huwelijk betekent totale zelfgave, maar soms kost het tijd en inspanning – meer dan je denkt – om de beste manier te vinden om jezelf edelmoediger aan je echtgenoot te geven. De wijze waarop zal met de tijd en als de kinderen ouder worden veranderen. Het moet echt een dagelijkse zorg zijn om hiervoor wegen te vinden.

Na een tienjarig huwelijk, hebben Mike en ik een huwelijkskursus genaamd 'Marital Love' gevolgd. Tijdens de cursus ontmoetten we andere echtparen. Een echtpaar leerde ons een concept dat illustreert wat ik bedoel. Zij noemden het een 'BTL', een 'besluit tot liefhebben' te doen, om elkaar elke dag met kleine gestes lief te hebben. We worden zonder onze wil en intelligentie niet verliefd. We kiezen ervoor om iemand lief te hebben. We kunnen dit besluit elke dag hernieuwen door kleine daden van dienstbaarheid. Zoals bij het op straat zetten van vuilnis kan een echtgenoot een BTL doen door het vuilnis aan de straat te zetten. Zijn vrouw kan een BTL doen en zonder het haar echtgenoot te vragen de douchekop te repareren. Het is erg leuk om je echtgenoot overal je BTL's te vertellen. Of je vraagt vriendelijk iets aan je echtgenoot, zoals: "Schatje, kun je voor mij een

BTL doen en mij een glas ijswater brengen?”

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-nl/article/stop-nooit-met-werken-aan-je-huwelijk/> (20-3-2026)